

החופש הגדול

הכל אני יכול בחופש הגדול
לצמוח ולגדול בחופש הגדול
ללבוש סינור כחול בחופש הגדול
וככה לעמול בחופש הגדול

הכל הכל אני יכול
כי זה החופש הגדול

כמעט הכל אפשר בחופש הגדול:
אולי ניסע לכפר בחופש הגדול
לרוץ שם בקציר בחופש הגדול
וקצת לקצור חציר בחופש הגדול

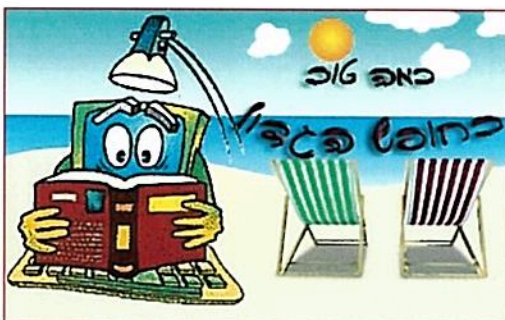
הכל הכל אני יכול
כי זה החופש הגדול

אבל הכי נחמד בחופש הגדול
פשוט להיות לבד בחופש הגדול
ועל חולות זהב בחופש הגדול
לשכב לי על הגב בחופש הגדול

הכל הכל אני יכול..

נצמי שמר

14 שנים לפטירתה

עלון מס' 1514 – 29/6/18

פתיח

לפני יומיים הפיץ שאול ינאי קטע מתועד בוידאו, שצולם לפני שנים אחדות בבית קרפ, בו מסביר משה אריאלי ז"ל ברוחב לב לאורחיו, בהם עדנה סולודר, על ייעודו המקורי של הבית, מקורות המימון, לאילו מטרות תוכנן ומה הפך אותו לייחודי כל כך באזור שלנו. מעבר להסבר המקצועי של משה, הכל כך מדויק, עם הריש המתגלגלת שכל כך איפיינה אותו, ושתובל בלא מעט הומור (למשה היה כזה), ראינו אדם יצוק לתלפיות, בשלהי שנות השבעים לחייו, מעט מזיע, אבל משך אוירה של: יש בעל בית, יש על מי לסמוך.

ככל שחולף הזמן, והוא עובר מהר מדי בשנים האחרונות, אנחנו (אני?) נוטים 'לשכוח' אנשים שתרמו למקום הזה את מיטב שנותיהם, ולא תמיד זכו, בלשון המעטה, לכבוד לו הם ראויים. ומשה ראוי.

משה נפטר בשנתו בגיל שמונים ומשהו. לכאורה אדם בריא, רוכב בשבת על אופנים עד כורסי וחזרה. איש לא ראה ולא שמע את נשימתו האחרונה. הוא מת בשקט ובצנעה כמו בחייו. משה חסר מאד למשפחתו, הוא חסר לאשדות, הוא חסר לי ברמה האישית.

היו שכינו אותו 'החבר משה' על שום שדיבר ברשמיות לא צברית ואני מצטט את קלינטון ואומר לו: 'חבר, אתה חסר!'

שבת שלום!

אבנרון

סיכום מועצת חינוך מ- 17.6.2018

במערכת לעומת 97 שאינם רשומים במערכת. כ 30% מכלל הילדים בגילאי א' עד י"ב אינם נמצאים במערכת מסיבות שונות.
✓ ככל שעולים בשכבת הגיל כך מספר הילדים שאינם רשומים במערכת החינוך החברתי עולה.
התייחסות לנושא:

✓ לקהילות יש מחויבות להחזיר למערכת החינוך. אך אין לנו אחריות לגבי אלו שהחליטו שלא רוצים להצטרף למערכת החינוך.

✓ עצם העובדה ששליש מהילדים לא נמצא במערכת החינוך החברתי פוגע בחינוך הקהילתי של הישובים.

✓ צריך לפתוח "מועדון פתוח" לכלל הנערים בקהילות. במימון הקהילה.

✓ האחריות צריכה להיות גם של הקהילות עצמן יחד עם מועצת החינוך.

✓ על הקהילות לעסוק בבנייה של הקהילה כקהילה.

✓ האתגר הוא ליצור מערכת משמעותית שתשלב בין מערכת החינוך לקהילה, צריך שילוב ידיים עם הקהילה.

✓ לאורך זמן המחיר לקהילות יהיה כבד, הקהילות לא יכולות להתעלם מהעניין.

✓ חשוב ליצור נורמות קהילתיות (בשיתוף ההורים).

✓ חשוב למקד את מקור הבעיה ששליש מהילדים לא נמצאים במערכת ורק לאחר מכן לייצר פתרונות.

5. הודעה – עדכון מועדי ימי ההערכות ב'אשדוטף' – ימי ההערכות עודכנו והיציאה לימי ההערכות תהיה מה 23.8.18 (במקום ה 22.8.18).

פתיחת מערכת 'אשדוטף' ב 2.9.19 בעקבות שינוי זה מועדי ימי ההערכות לא יהיו חופפים לגמרי בין החינוך החברתי ו'אשדוטף'.

גדי נחום

נוכחים:

נציגי ציבור: הדסה אלטר (אשדות איחוד) אלון גלבווע, לילך אזבל (אשדות מאוחד)

נציגי הורים: מיכל פרידר (אשדות איחוד) **מנהלי קהילות:** שלמה גלזר וגלעד גורן

מנהל מע' חינוך – אמנון אביגדור, ורד כהן **יו"ר חינוך –** גדי נחום

חסרים: חווה אלגריסי, שלומי הינדי

אישור פרוטוקול 27.5.2018 - אושר

1. אישור מסמך תאגיד ממשלתי – אושר (מצורף כספח)

2. תקציב חינוך חברתי תשע"ט - תקציב חינוך חברתי תשע"ט אושר.

א. בתשע"ח הבצ"מ היה בגובה של 4.25% מהתקציב

בתשע"ט הבצ"מ מתוכנן להיות בגובה 3.8% מהתקציב (חסרים עוד כ 15 אלש"ח).

ב. לישיבת מועצת החינוך הבאה – הצגת נתונים של תכנון מול ביצוע של תשעת החודשים הראשונים של תקציב תשע"ח. (באחריות גלעד מנהל התאגיד).

3. הצעה - קיום משוב הורים למערכת - בדיון עלו חסרונות ויתרונות לקים משוב להורים.

מטרת קיום המשוב היא קבלת מידע לגבי מקומות בהם ניתן להשתפר, קבלת הלכי רוח כלליים, מתן כלים להנהלה.

החלטה – התייעצות עם אנשי מקצוע בתחום והבאת הצעה מגובשת למועצת החינוך (באחריות גלעד מנהל התאגיד).

4. "עומק" האחריות של תאגיד החינוך- האם רק לנרשמים ולמשלמים או "עד אחרון הילדים".

נתונים –

✓ מכלל הילדים בגילאים א' עד י"ב הנמצאים בשתי הקהילות 216 נמצאים

ממשל תאגידי – המשך

הנוי בישוב

מסמך מאושר 17.6.2018

כפיפות:

הנהלות קהילות נוף אשדות ואשדות מאוחד

מטרות:

- להוות גוף מטעם הקהילות, שתהיה לו מחויבות ציבורית וארגונית (ותקציבית) לקיומה של מערכת החינוך באשדות.
- לדאוג להמשך התנהלות מקצועית של מערכת החינוך של אשדות.
- להוות גוף מקשר בין הקהילה למערכת החינוך וממערכת החינוך לקהילה.

תחומי אחריות וסמכות:

- מועצת החינוך תדון, תחליט ותפעל בכל הנוגע לענייניה האסטרטגיים של מערכת החינוך, בכללם תקציביים, משפטיים, מינויי מנהלי מערכות החינוך
- מועצת החינוך תהווה צוות חשיבה, תמיכה וגיבוי למערכת החינוך המקצועית.
- מועצת החינוך תדאג לקיום דיאלוג מעת לעת בין נציגי הקהילה ומערכת החינוך המקצועית ותשקף לציבור תהליכים והחלטות המתקבלים במערכת.
- מועצת החינוך תיקח חלק בעיצוב הגישה החינוכית התפתחותית מערכתית קהילתית של כלל המערכת בתיאום עם מנהלי המערכות.
- מועצת החינוך תוביל מהלך עיצוב תוכנית ליישום הגישה החינוכית מערכתית לטווח ארוך, תיקח חלק ביישום התוכנית ותקיים מעקב ובקרה על ביצועה.
- מועצת החינוך תעמוד לרשות מערכת החינוך בקהילות מול הגופים הארגוניים, הכלכליים והניהוליים של הקהילה.

הרכב מועצת החינוך:

- ההנהלה תמנה 11 חברים – על פי הפירוט הבא:
- 2 מנהלי הקהילות של אשדות איחוד ואשדות מאוחד (כאשר אחד מהם הוא מנהל תאגיד החינוך)
- 2 נציגי ציבור – 1 מקהילת אשדות איחוד ו 1 מקהילת אשדות מאוחד שאינם הורים לילדים במערכת החינוך (בחירה בקלפי בכל אחד מהיישובים)
- 4 נציגי הורים – 2 מקהילת אשדות איחוד ו 2 מקהילת מאשדות מאוחד (בחירה בקלפי)
- יו"ר מועצת חינוך (בחירה בקלפי הקיבוץ)
- 2 מנהלי מערכות החינוך - 'אשדוטף' וחינוך חברתי.

נוהלי עבודה

- לא תתקבלנה החלטות במועצת החינוך מבלי שיתקיים קוורום של 2/3 מהחברים בישיבה (קרי 8 חברים).
- החלטות מועצת החינוך יתקבלו ברוב קולות רגיל של המשתתפים בהצבעה אלא אם נדרש אחרת עפ"י דין ו/או בקשה מוקדמת אשר תפורסם במעמד סדר היום לישיבה.
- היו הקולות שקולים - רשאי יו"ר המועצה להכריע.
- סדר יומה של מועצת החינוך יקבע בשיתוף עם מנהלי המערכת. (יועלו נושאים הן מהקהילה והן מהמערכת)
- מועצת החינוך תתכנס לפחות אחת ל-6 שבועות וככל שידרש, פעילות חבריה תעשה בהתנדבות.

סוף בעמוד הבא

ממשל תאגידי – המשך

הנוי בישוב

• כחבר בוועד המקומי שעד לפני כשנה היה גם בעל תפקיד בקיבוץ אני ממשיך לטפל בנושא הנוי הציבורי בישוב ולכן, כנראה, אני מקבל מידי פעם שאלות על ההבדל בין הנוי בקיבוץ הישן לנוי בהרחבה 'נוף אשדות' החדשה יחסית.

הסבר:

הנוי בקיבוץ הישן - הוא שטחים ציבוריים מאוד גדולים ובתים משותפים של בין ארבע לשש דירות בנות 60-80 מ"ר לדירה במבנה עם מגרש קטן (כ-250 מ"ר למשפחה) שאינו מסומן, לעומת זה הנוי בשכונה החדשה הוא מעט שטחים ציבוריים ולכל משפחה יש 500 מ"ר ברורים.

תקציב הנוי לשטחים הציבוריים המוקצב ע"י הועד המקומי מתוך החזרי הארנונה הציבורי לכלל תושבי היישוב (כ-200 בתי אב) עומד על כ-270 ₪ מתקציב הועד המקומי.

בקיבוץ הישן קשה להבדיל בין שטח ציבורי לשטח פרטי והטיפול בשטחים הציבוריים בקיבוץ הישן עולים לחברי הקיבוץ בלבד (100 בתי אב) 500 אלף ₪ נוספים בשנה (5,000 ₪ לשנה לבית אב בנוסף לחלקו בתקציב הועד המקומי) וזה למרות שהנוי בקיבוץ הישן באזור בתי הילדים, הכל-בו, גן השעשועים הישן, דואר, הנהלת חשבונות ועוד משמש את כל תושבי הישוב.

שטחים ציבוריים - הן בקיבוץ הישן והן בשכונה החדשה הדרומית ישנם שטחים שאינם מעובדים, יש תכניות לגנן אותם אלא שמדובר בתקציבים גדולים מאד. השטחים נמצאים בעיקר בהיקף של המבנים - במהלך החורף שטחים אלו רוססו וטופלו נגד עשבים שוטים - הגשמים שירדו השנה בחודש מאי ויוני הצמיחו צמחיה שאינה קיימת כל שנה והטיפול בהם התעכב בגלל הערכה שגויה של הצימוח.

אשמח לשמוע הערות והארות למען קיבוץ עוד יותר יפה לכולנו.

שאול אלתר

הגדרת תפקיד יו"ר מועצת החינוך:

- אחראי על כינוס וניהול ישיבות מנהלת חינוך
- קביעת סדר היום בשיתוף מנהל תאגיד החינוך
- פרסום והפצת ההחלטות
- מעקב אחר יישום החלטות

מטרת החינוך צריכה להיות:
אנשים המצויינים בצמאות
במחשבה ובמעשה וצט לאת
רואים בשירות אמצן
הכלל את משימת חייהם
הציקרית.

אלברט איינשטיין

תיקון הצולט שמאצו תיקון
החינוך.

יאנוש קורצ'ק

חינוך חברתי

הוא היה חשוב ומשמעותי עבורם. אני מודה לקרני מהמועצה האיזורית (מתאמת מציל"ה והרשות למלחמה בסמים) על הסיוע בהבאת ההרצאה הזו לאשדות יעקב.

בנות ובני שכבה ז' ממשיכים במסע שלהם במסגרת שנת המצוות. והפעם כל הדרכים הובילו אותם אל יער אשכול ונחל יבנאל **למשימת "חלוץ בודד"**.

בערבו של יום חמישי, 'הוקפצו' הילדים למושבה מנחמיה ועם חושך ראשון החלו לנווט את דרכם בחוליות קטנות עד להגעה לחניון הלילה בקצהו הצפון מערבי של יער אשכול. יחד עימם בילו את הלילה מספר הורים אמיצים (שמעון פרץ-שדה, בני בריסי, אילן אליהו) בהובלתו המדהימה של ישי יחיאלי ואיתם צוות המדריכים המתוגבר בראשות מיכל פרידר.

עם אור ראשון השכימו החבריה ויצאו למסע (טיול) לא ארוך אל עבר נחל יבנאל, אל נקודת הסיום שם המתינו להם ההורים הנרגשים עם אבטיח קר ופינוקים. תודה גדולה לצוות ההורים, שנתם למשימה והשקיע ממיטב זמנו ומרצו להפוך אותה למשמעותית עבור הילדים.

המשך בעמוד עבא

"...זוהי הזמן שלך לזרוח, ולדעת ולגעת בהכל, לטרוף את העולם..."

בעוד מספר ימים, ממש מעבר לסוף השבוע הקרוב נפתח בחינוך החברתי את פעילות הקיץ אליה אנו מתכוננים ונערכים מזה כשלושה חודשים.

פעילות הקיץ במערכת החינוך החברתי מאפשרת לילדים ולצוותים **שלל הזדמנויות של עשייה, יצירה, מפגשים וחוויות**, אשר לא ניתן להגיע אליהם במהלך שנת הלימודים וגם לא בחופשים במהלך השנה. לא בכדי אנו מתעקשים על כך שלא מדובר בחופש או בקייטנה. פעילות הקיץ בחינוך החברתי מהווה את **המשכה של פעילות המערכת והצוותים לכל אורך השנה**. יש שיאמרו שמדובר במילים בלבד (סמנטיקה), ויהיו גם שיאמרו דמגוגיה). כמאמין גדול במילה הכתובה, כמו גם בשפה המדוברת אני סבור שמילים מבנות תודעה והוויה ומכאן חשיבות הדבר בעיני.

אבל רגע לפני שנצלול לפעילות הקיץ העניפה, אני מבקש לעדכן ולשתף אתכם במספר תחומים ונושאים שעסקנו בהם בעת האחרונה.

בשלהי חודש מאי קיימנו מפגש מרתק ומיוחד במינו עם צמד ה"ברמנים", או בשמם המסחרי "דור האלכוהול". מוטי וגולן, צמד ברמנים במקצועם, מקיימים מזה כשבע שנים מפגשים עם בני נוער ועם הוריהם (בנפרד כמובן... ☺) בהם הם מדברים, בגובה העיניים, על תרבות השתייה של בני הנוער וכיצד ניתן להתמודד עימה.

ייחודו של המפגש בכך שהם אינם עוסקים בתחום **המניעה** של צריכת האלכוהול לסוגיו, אלא מדברים (עם הנערים, כמו גם עם הוריהם) על מה קורה כאשר צורכים את האלכוהול. **מה נכון ובעיקר מה לא נכון לעשות** וכיצד להימנע מהגעה למצבים מסוכנים, איך להתמודד אם וכאשר מגיעים למצבים אלו. על אף הפרסום המקדים לאירוע, לצערי נכחו בו מעט מדי הורים, ואני מצר על כך. יחד עם זאת, רוב מכריע של מי שלקחו חלק במפגש, כולל הנערים, ציינו כי

בחינוך החברתי - המשך

בלום, בו לקחו חלק כל בנות ובני שכבה ח' שבעמק הירדן.

במהלך התקופה האחרונה (כשלושה חודשים) עסקנו בחינוך החברתי בהיערכות לקראת פעילות חופשת הקיץ. ההכנות היו במספר מישורים החל מכלל המערכת וכלה בהכנות פרטניות בכל בית בנפרד.

ביום ד' האחרון (20/6) סגרנו את ההרשמות בבתים השונים ובשכבה הצעירה. השנה נרשמו לפעילות הקיץ כ- 150 ילדים ואנו ערוכים בצורה טובה מאוד לקראת פתיחת הפעילות.

גם השנה תלווה את תחילת הפעילות בקיץ **קייטנת 'בית ספר'**, אשר תתקיים בבית הספר 'מול גלעד'.

כפי שציינתי בשיחות ההורים בבתים השונים, אני שמח על האפשרות שניתנה להורים (ולילדים) **לבחור** באיזו פעילות הם מבקשים להשתתף, דבר אשר ללא ספק מביא לשיפור וטיוב הפעילות, בכל אחת מן המערכות.

כמדי שנה בשנים האחרונות, ייסגרו הבתים הכוללים **בשלושת הימים האחרונים של חודש יוני** (27-29 יוני) והצוותים יעסקו בהכנות אחרונות לקראת פתיחת הקיץ ביום א' ה- 1 ביולי.

במהלך הקיץ נקיים מס' אירועים **לכלל מערכת החינוך החברתי**.

ביום ג' הקרוב, 3/7, נקיים פעילות לכלל השכבות א' עד י"ב **'ב'גני חוגה'**.

פעילות משמעותית נוספת אותה נקיים במשותף הינה **מסיבת הסיום של הקיץ** שתתקיים ביום ד', 22 אוגוסט בחד"א באיחוד לשכבות א' עד ו' (בתים כוללים אלה, חצב וצפצפה).

במהלך הקיץ יתקיימו המפעלים המסורתיים של תנועת הנוער העובד והלומד. לשכבות ד'-ו' יתקיים מחנה בן שלושה ימים בנושא **"יציאת מצריים"**. כיתות ז' ייצאו **למחנה**

סוף בעמוד הבא

בעוד כשבוע וחצי, יחגגו בנות ובני שנת המצוות את סיומה של שנה גדושה ועמוסה זו. בערב שבת, 6 ביולי (כ"ג תמוז) נתכנס ביחד כולם לחגיגת הסיום של שנת המצוות ובמרכזה **הצגת הסיום של השכבה, "הרצים למצוות"**.

אני מזמין את כל קהילת אשדות יעקב (איחוד ומאוחד) לקחת חלק באירוע חגיגי זה אשר יתקיים בדשא שנמצא צפון מערבית לגן השעשועים באשדות איחוד (על במת המקלט).

בשנה הבאה (תשע"ט) ייכנסו בנות ובני

שכבה ח' בשעריו של התיכון האיזורי 'בית ירח'. לקראת שינוי משמעותי וגדול זה עברו החבריה תהליך הכנה משמעותי בהובלת נציגי תנועת הנוער העובד והלומד בעמק, 'מרכז עידן' והמדריכים בחינוך החברתי.

התהליך כלל סדרת מפגשים, חלקם במסגרת הבית ספרית, וחלקם גם מעבר לה ולבסוף הסתיים בגיבושון בן יומיים שהתקיים בכפר

בחינוך החברתי - המשך

ביום ו' הבא 6/7/18 תתקיים **מסיבת הסיום של שנת המצוות.**

אני מזמין את כולם לבוא ולחגוג עם בנות ובני שכבה ז'.

ההצגה תתקיים על הדשא מצפון מערב לגן השעשועים באיחוד.

אל תחמיצו!

תרומה לקייטנת איל"ן - תודה!

בשם בנות ובני חברת הנעורים, וילדי קייטנת איל"ן,

אני מבקש להודות לכל מי שפתחו את ליבם וכיסם ותרמו בנדיבות כסף על מנת לסייע בקיום המפעל המבורך הזה.

במידה ומי מחברי הקהילה טרם הספיק לתרום ומעוניין בכך, ניתן לעשות זאת במזכירות היישוב, אצל אתי רון.

חינוך חברתי – אשדות יעקב

"העפלה" ובנות ובני כיתה ח' יוכלו לבחור לצאת ל"טיול מים" בין ארבעה ימים באיזור מורדות הגולן. בעת כתיבת שורות אלו בנות ובני שכבה ט' עושים את צעדיהם הראשונים ביער כפר החורש, במסגרת **סמינר המד"צים**, בו יהו במשך כאחד עשר יום.

במחציתו של חודש יולי, **יארחו בנות ובני חברת הנעורים את ילדי איל"ן במסגרת קייטנת איל"ן**, שכבר הפכה למסורת באשדות יעקב. כאן המקום להודות לכל מי שתרמו מ טוב ליבם וכספם לקייטנה ובכך מסייעים רבות להמשך קיומו של מפעל חינוכי זה. למי שעדיין מעוניינים לתרום, ניתן לעשות זאת אצל אתי רון במזכירות אשדות איחוד.

בעיצומם של ימים אלו אני עסוק בצורה קדחתנית **בהכנות לקראת פתיחתה של שנת הלימודים הבאה** (תשע"ט) במערכת החינוך החברתי.

לפני כשבוע אושר תקציב המערכת לשנה הבאה ובשבוע הקרוב הוא אף יוצג לוועד ההנהלה של "נוף אשדות".

במקביל אני עוסק בבניית ושיבוץ הצוותים לשנה הבאה. בשונה מהשנתיים האחרונות בהן חווינו **יציבות יחסית של צוותי ההדרכה** בחינוך החברתי, אני יודע לומר שבשנה הבאה נראה **מספר שינויים משמעותיים** במבנה הצוותים וכ"א.

חלקו של השינוי מובנה ומתוכנן וחלקו מתחייב מכורח הנסיבות האישיות השונות. לקראת השליש האחרון של חודש יולי ניתן יהיה לפרט את מבנה והרכב המערכת לשנה הבאה ובמקביל גם לפתוח את ההרשמות לשנת הלימודים תשע"ט. כמובן שפירוט בנושא יופץ בנפרד לכלל הציבור בקהילה.

לסיום דבריי אני מבקש לאחל לכולנו קיץ שקט ובטוח, שנמצא זמן לבלות, להינות ואולי אפילו לצבור מעט כוחות לקראת השנה הבאה.

אמנון אביגדור

פיתוח צעירים, מנהיגות, שייכות ומה שביניהם..

אז האם איבדתי את מטרתני? את המשימה שלקחתי על עצמי?

אז נכון, השיח הוא כרגע בכיוון של קליטת חברים חדשים, אבל **המטרה הגדולה היא לייצר שיח**, להתחבר יחד לקהילה מגובשת, לאנשים שחיים ביחד. מאמינה שזה יוביל גם לאקטיביזם, ללקיחת אחריות (שתפתח גם את המנהיגות המקומית), אבל יש דברים בסיסיים יותר בהם צריך לעסוק לפני כן, **ולכן – אנחנו לגמרי בכיוון, אנחנו נחושים לקדם את התהליך, ונחושים לתת לצעירים לנהל אותו, ורוצים שכולם יהיו חלק ממנו.**

ב- 11.7 בערב, אנחנו ממשיכים ומרחיבים את החשיבה בפילוט של מפגש שיח עם חברים ונקלטים נוספים.

בעלונים הבאים אעסוק בסוגיות שעולות, ואשתף אתכם בתהליך.

אני מזמינה את כולם: חברים, נקלטים או כאלה שאולי בעתיד ירצו, לפנות אליי, לשוחח על הנושא, לשאול שאלות, לחשוב מחשבות ובעיקר לקחת איתנו אחריות, בואו תהיו שותפים!!!!

סמדר - מנהלת משאבי אנוש

בית אשדות משתף בצער המשפחות:

חנה מידלר ומשפחתה - במות האב-הסב

רנה הוימן ועדה לשם ומשפחותיהן -
במות האחות חיה.

נועה אריאלי במות אחותה - צפרה

שלא תדעו עוד צער

בימים אלה אנו עוסקים בחשיבה משותפת בנושא הצעירים והקליטה. היוולדו של התהליך היה מתוך הרצון שלנו להצמיח מנהיגות צעירה, בעלי תפקידים ניהוליים בקיבוץ, הצטרפות להנהלות השונות, קידום פרויקטים קהילתיים או עסקיים ועוד....

לפני כשלוש שנים הוקם צוות בנושא שנקרא צוות צעירים, היוזמה הייתה של משה אריאלי ז"ל, עודד גפני ויונתן אלטר (מזכירנו הנוכחי), שזעקו על חוסר אחיזה של חברי הקיבוץ בניהול הקיבוץ.

צוות הצעירים שהוקם בעבר, גיבש תכנית ממוקדת שבעיקרה מסלולים מותאמים לצעירים, תכנית ממוקדת גיוס ואיתור אנשים לתפקידים ספציפיים, לעבודות שונות בקיבוץ. בפרספקטיבה היום אני יודעת שאולי זה היה ממוקד מידי, ועלינו לשאול את עצמנו שאלות רחבות וגדולות יותר.

לכן החלטנו יונתן ואני לקדם תהליך עומק, שעיקרו שיח עם הצעירים, שיח שבסופו של תהליך יניב תוצאות ברורות יותר ויחדד את ה"לאן".

למרות שהגענו מוכוונים לעסוק בנושא יחסית ברור – פיתוח מנהיגות צעירה, באנו גם מאוד פתוחים וידענו שסביר שהצעירים יקדמו את זה למקומות אולי קצת אחרים.

ואכן זה קרה.....

הקמנו צוות מגוון, בהם צעירים חברי קיבוץ, צעירים נקלטים, וגם חברי קיבוץ מבוגרים יותר. הצוות עד כה נפגש שלוש פעמים ובכל פעם עסק בשאלות דומות ושונות.

לעיתים לאורך התהליך שאלתי את עצמי, ובטח עוד אשאל, האם לא איבדתי כיוון במטרתני? למעשה הנושאים שעסקנו בהם מתחברים לקליטת הצעירים, לחיבור לקיבוץ, לשייכות, לתחושת היחד, לאקטיביזם. הנושאים עדין רחבים והמטרה היא לחדד את הדברים ולהגיע גם לפתרונות ומעשים פרקטיים שיקדמו נושאים אלה בקיבוץ.

קריאת השכמה : מחצבת הגבס במנחמיה

'פסטיבל' ספר בשקל ממשיד

ב*ה*-ספרייה אשדות אחוד
ממשיד גם בשבוע הבא עלינו לטובה -

כל יום מ- 8.00 – 14.00
(חוץ משבת)

וביום שלישי גם מ- 16:00 – 18:00

פסיכולוגיה, פילוסופיה שירה, מקזות פרוזה,

פולן, כולם, פולכן, פולכם ! מוזמנים !!! מזקן

חברים/ת תושבים/ת "נהרא"ים, אשדות
מאוחד "

וכל אזרחי תבל משתוקקים לבואכם –
הספרייה והספרים

שינוי קטן בשעות פתיחת הספרייה

לקראת החופש

יולי – אוגוסט – ספטמבר ועוד

הספרייה פתוחה

בכל ימי השבוע:

מ- 8.00 עד 12.00

בימי שלישי

פתוח אחה"צ : מ-16.00 עד-17.30

ברוכות הבאות וברוכים הבאים.

ברוריה

אפשר להתקשר אלי גם בשעות שאיני בספרייה.

טל' 050-8652328

בישיבת ועדת משנה לתכנון ובניה הובאה בקשה להפעלת והרחבת מחצבת גבס מנחמיה, אני וחברי הועדה ביקשנו לדחות את ההחלטה עד לקבלת חוות דעת של המשרד לאיכות הסביבה בטענה שהדבר עלול להשפיע על איכות החיים שלנו בישובי דרום העמק (אשדות יעקב איחוד/מאוחד, אפיקים).

הדחייה נועדה בכדי להרוויח זמן מפני שאם המשרד לאיכות הסביבה יאשר לא תהיה לנו אפשרות להתנגד ו/או יוגש עירעור לוועדה המחוזית והיא תאשר (לוותיקי הישוב להזכירכם שהמשרד לאיכות הסביבה אינך...לדים לפני שנים רבות גם את 'ספן').

ביקשתי מהנהלת 'נוף אשדות' לעלות את הנושא בדחיפות לסדר היום בישיבה שתתקיים היום, אין לנו הרבה זמן הישיבה הקרובה של ועדת המשנה לתכנון ובניה היא ב 8 ליולי.

כמו כן גם כתבתי לגלעד שנושא המחצבות חייב לבוא לדיון היום זה נושא מאוד חשוב מה עוד שיש לנו מרחב פעולה מאוד מצומצם. אני מבקש שהנושא הזה יפתח, אנחנו חייבים להוציא מכתב למועצה ולאיכות הסביבה ולחבור לעמק המעינות אפיקים והמאוחד (שלחתי את המכתב לוועד הישוב במנחמיה).

חברים להתעורר זה יקבע את איכות החיים שלנו בעתיד ...

להעביר לכל מי שאתם מכירים בישובים הסמוכים למחצבה לא לשבת על הגדר ... ג ב ו ל ו ת מחצבת הגבס אתר הכרייה והחציבה בתכנית זו נמצא דרום-מערבית למושבה מנחמיה וצפון מערבית מאתר סילוק פסולת חגל ("טליה").

אלמוג אביעוז - נציג הישוב במליאה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

ומלבד השקיק עם עפר אשדות, אשר נציגנו לקחו עמהם לשים למראשותיו, הננו מעלים מעל עמודי יומננו את זכר הימים ההם. אולם אין אנו יוצאים ידי חובה אלמלא עשינו רק את 'חובתנו' כלפי הנדיב, אשר היה יותר מנדבן ואשר אישיותו המזהירה היא נצר ממשפחה אשר דורות רבים נשאה בגאווה את שם ישראל ואשר לא היה בה כופר בעיקר ואשר גם האשה העבריה מזהירה בה האור יקרות.

לכן הרחבנו במקצת את היריעה כדי לראות את הדברים באורם הנכון.

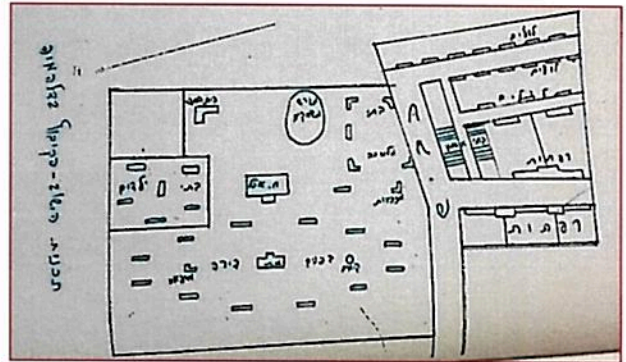
התיישבותנו ומהמוסד המיישב

יוזמי ההתיישבות בגשר היתה קבוצה בת 12 חברים משוחררי הגדוד העברי, המכונה קבוצת ה'בשקירים', שתקעו בה יתד בתרפ"א (1921). הם פנו לפיק"א, המוסד המיישב מיסודו של הברון אדמונד רוטשילד ז"ל הידוע בכינויו 'הנדיב הידוע', בהצעה להתיישב באדמות גשר, שנקנתה עוד לפני כמה שנים ע"י אותו מוסד. פקידי פיק"א, לא הבינו לרוחם של הצעירים המתפרצים לתפקידי כיבוש ודחו אותם בלך ושוב מבלי לתת תשובה ברורה. גשר הנמצאת על גבול הארץ, כבר אז היתה נודעת לה חשיבות אסטרטגית-פוליטית. בעזרת מוסדות ואישים הצליחו בכל זאת לשכנע את פיק"א שתתכיר להם את הקרקע.

תקופה קשה של 3 שנות האבקות עברו על הקבוצה ולאחר גלגולים שונים התפזרה. הבודדים שנשארו במקום, החלו בחיפושים אחרי קבוצת אנשים, שתסכים לעבור להתיישבות בגשר. המרכז החקלאי פנה לקיבוץ עין-חרוד ודרש עזרה זמנית למקום, עד שימצא הגרעין החדש. באותו זמן הגיעו שליחים לקבוצת 'אחדות' לירושלים והחל המו"מ על הליכתנו לגשר.

המשך בעמוד הבא

קיצור תולדות העליה לגשר ולדלהמיה

בתמונה לעיל רואים את השרטוט הראשון של תכנית היישוב – הקיבוץ בדלהמיה. זה היה לפני 85 שנה. שרטוט זה הופיע ביומן מס' 176, ב-20.11.1933 בגשר. השרטוט מחולק לשניים. שני שליש בצד שמאל, ושליש בצד ימין. ביניהם הכביש המרכזי בו אנו נוסעים עד היום. כביש זה מפריד בין הרפתות והלולים ובין בתי המגורים, בית הספר, חדר האוכל, בתי הילדים ובתי המלאכה.

לרגל הבאתם של עצמות 'הנדיב הידוע' ועצמות רעייתו למנוחתם בזכרון יעקב, להלן כתבה שכתב זאב קרפ. כתבה זו היא למעשה קיצור תולדות עליית מתיישבי גשר-אשדות לנקודת הקבע בה אנו חיים היום.

תודה לאירית גל על הקלדת החומר.

שאל ינאי

אשדות יעקב איחוד, יום ו', 9.4.1954 – יומן מס' 124

ביום ג', ג בניסן הובאו עצמות 'הנדיב הידוע' ועצמות רעייתו למנוחתם בזכרון יעקב. כמתיישבים אשר עמדו בראשיתם במגע ומשא עם פיק"א ושכיום נושאים אנו את שמו של אחד מבני משפחת רוטשילד, נתבקשנו ע"י מוסד זה לציין היום הזה,

בארכיון אשדות איחוד - המשך

וההשקיה סודרה וניגשנו מיד לנטיעה נסיונית של בנות. הכנו שטח ושתילים לנטיעת פרדס וכרם.

בחורף תרפ"ז התחיל רוטנברג בהכנות למפעל בנהריים. במספר קטן של עובדים התחלנו בעבודות חוץ ועם התפתחות העבודה גדל מספרנו. ההכנסות מעבודת חוץ הטיבו את המצב הכלכלי של הקבוצה ולעבודה זו בנהריים היה ערך מכריע בקביעת גורל המשק. החסכוניות הושקעו בפיתוח ענפי המשק ובעיקר במטעים. השקעת הון עצמי, הטבת מצבנו הכלכלי נתנו לנו אפשרות לעמוד בפני הלחץ הכספי של פיק"א מבלי להיות נאלצים לוותר על דרישותינו. כמו כן רכשנו לעצמנו תומכים במערכתנו הקשה.

בשנת 1926 נגמרה ע"י פיק"א קניית אדמת דלהמיה, דרשנו מהנהלת פיק"א שטח של 5000 דונם לעיבוד זמני עד שתרכש הקרקע בבאשטבי.

עשר שנים ישבנו בגשר בתקוה שיצליחו לרכוש קרקע של כמה אלפי דונמים בגשר ונוכל להתחיל בבניין נקודתנו הקבועה. כשנוכחנו לדעת שאין לרכוש את האדמה הקרובה למרות פעילותה של פיק"א. פנינו לפיק"א בתביעה להעבירנו לדלהמיה להתיישבות קבועה. נתקלנו בסירוב ולא עזרה גם התערבותם של המוסדות.

אנו מצדנו היינו מוכנים עם תכנית של נקודה והבאנו אותה לפני הנהלת פיק"א. התחיל מו"מ וסירובים והתערבות המוסדות. מערכה זו נסתיימה בעליה הדרמתית על אדמת דלהמיה, בבניין רפת וקידוח באר מי- שתיה נדרשנו להפסיק את הבניה ואז בא לעזרתנו רוטנברג אשר הספיק להכיר את הקבוצה במפעל נהריים והוא גם מעוניין היה בהקמת ישובים בקרבת המפעל בנהריים.

סוף בעמוד הבא

באלול תרפ"ד (1924) עזבה קב' 'אחדות' את ירושלים ועברה להתנחל באדמת גשר – מקום התיישבותה. עצם ההעברה בחודש אלול, מהאקלים של ירושלים אל החום הלוהט של גשר, בתנאי המקום של אז, בזה בלבד היה משום צעד חלוצי נועז. ידענו את הקשיים, אבל ההתלהבות לעבור להתיישבות, לעבודה חקלאית, היא שגרמה להיאחזות במקום קשה זה. מה מצאנו בנקודה עזובה זו? חושות ערביות עזובות, שרידי כפר ערבי ובו עדיין 3 משפחות ערביות מפיצות קדחת ומחלות אחרות. שני צריפי מגורים, סככה המשמשת רפת ובה כ-20 ראש בקר ערבי, ואורווה ובה מספר בהמות עבודה. חושה ערבית 4X4 מ' נבחרה לחדר האוכל. בה הצטופפו 45 חברים לאסיפות ומסיבות.

מי הירדן זרמו לרגלינו – אבל סידורים להשקיה בודאי שלא מצאנו ובודאי לא ירק ולא פרי למאכל ולא מספוא לבהמה – פלחה חרבה הנתונה לחסדי שמיים היה היש היחידי ודווקא באותן השנים בצורת אחרי בצורת באה. מי שתיה לנקודה היו שואבים לפי השיטה המשוכללת שהערבים ידעו מאבות אבותיהם – המניז' המודרני מונע ע"י בהמה חבושת עיניים שהסתובבה בעיגול המניז' וחבר היה מנצח על עבודתה הפרודוקטיבית יום תמים. אלה הן תולדות גשר עד לבואנו וזאת היתה התפתחותה במשך שנים אחדות עד התחלת מלחמתנו עם הפקידות של פיק"א בזמנים ההם.

דרישותינו מהמוסד המיישב היו די צנועות ומבוססות על השקעות יצרניות בלבד ובעיקר סידורי השקיה – הקמת מוטור, משאבה ורשת צינורות למען נוכל להגיע למצב שהאדם העובד את אדמתו יוכל לקיים את עצמו. המו"מ עם הפקידות היה ארוך, מייגע, התשובות היו משתמטות, אין מספיק קרקע להתיישבות, אין עוד מפרוז על הקרקע וכו'. אולם תביעותינו הבלתי פוסקות והסברינו המשכנעים התגברו על הפקידות

בארכיון אשדות איחוד - המשך

ביומן 192 של אשדות משנת 1956 מצאנו את שירו של זאב לבני רחשי-בציר – חודש יוני הוא חודש הבציר באשדות כשהיה לנו עוד כרם.

רחשי בציר

שלהי – לילה דומם,
אחרוני כוכבים גזים,
עץ ניצב חולם,
אוושת צעדים – רזים.

מה פשר הלחש-רחש,
מי זה השחר יעיר
לאן במחשך אץ-חש
עם צפרירי-בוקר קשיש-צעיר?!

בוצרים, הידד הבוצרים!
תנומת עפעפיהם עוצרים..

קהל גדול בצוותא
במשעול אחד משותף,
אבות-בנים-סבתא,
מחנה – נוער וטף.

לאשכולות – גפן שקופים
כפופים יצהילו – זקופים ...
לפרי ההילולים, שיר
המבצרה ביד, תשיר.

תק, תק – תק
תערב לכל, תמתק

בוקר רוגע, האופל גז,
קשיש – צעיר לבו ירון,
ענבי ברכה מלוא הארגז,
לבוצרים גמול, לכורם – דורון.

ז. לבני

אחרי פרשה ארוכה וקשה ומו"מ מייגע עלה בידינו בעזרת פנחס רוטנברג ז"ל לשכנע את פיק"א להסכים להתיישבותנו בדלהמיה. לרשותנו נמסר שטח אדמה של 4,000 דונם נגשנו לבניין וסידור השקיייה במרץ שהצטבר במשך שנים בשאיפה להגיע לשטח קרקע רחב ומתאים להתיישבות. כעבור זמן קצר קיבלנו תקציב מפיק"א – אמנם רק ל-25 משפחות שנתן בידינו ערבות לפתח את המשק ולהגיע לאחד המשקים הגדולים והמפותחים בעמה"י הנושא את שמו של יעקב גיימס רוטשילד, בנו הבכור של הנדיב.

רצונה של פיק"א לרכוש את הקרקע בגשר לא התמלאה, אולם קניית אדמת דלהמיה כעבור שנים אחדות נתנה את היסוד להתיישבותנו הקבועה ולהתפתחות נוספת לעמה"י ע"י מסירת חלק מאדמות דלהמיה לקרן הקיימת כתוספת קרקע למשקים הקיבוציים בעמק.

ראשית פעולותיו של הברון אדמונד המנוח ואחרי כן פעולתה של פיק"א, על כל כישלונותיה הניחו יסוד לגאולת הארץ ולמדינת ישראל.

ואנחנו שרים... כבר ארבעים שנה..

בפריפריה – כי יותר זול, כי יותר שקט, כי זה מרגיש אמיתי, ויש סדרות טובות בטלוויזיה שאפילו בשבילה כולם עפים רחוק – והאח הגדול מראה לנו בפרצוף צעירים שלא יודעים מה לעשות עם החיים שלהם, ויש להם כל כך הרבה בעיות – אבל – אנחנו שרים - כבר ארבעים שנה.

והנה הגענו יחד עם המדינה לגיל שבעים, והדמעות זולגות מעצמן בלי רגע מנוח, בלי לעצור – והקול רועד, ויש התרגשות ויש רצון לחבק את כולם, את כולכם – שכל הזמן באים בשקיקה – לשיר את המלים היפות והלחנים המותאמים לנו בסולם נוח – ובסך הכל רציתי לומר – תודה ש –

אנחנו שרים כבר ארבעים שנה.

אז מה אנחנו רוצים כבר ארבעים שנה בגיל שבעים לנו ולמדינה –

להמשיך לשיר. להיות רגועים. להרגיש טוב – לאהוב ולאהוב ולהקשיב למי ששר לידך – ומולך – ומסביבך –

שבת שלום. 'טו דו בוס' כמו איזה 'שני משוגעים' ו'טוי טוי לי על הלב... עוד נפגש ויהיה לנו שיר...

בידידות וברון – שרה'ליה שרון

40 שנה למועדון הזמר עמה"י

שלושים ושש שנה למלחמת לבנון, בעזה אנשים עם כותנות פסים על הגדר, עפיפונים שורפים כל חלקה טובה וחקלאים בוכים – ואנחנו שרים – כבר ארבעים שנה.

בגואטמלה רעידת אדמה קוברת מאות אנשים, והר הגעש מתפרץ מתי שבא לו – ומכסה בעפר ואפר כל נשמה ונשימה טובה – ואנחנו שרים. כבר ארבעים שנה.

מסי לא מגיע, ילדים מאוכזבים, מירי רגב צורחת וקובעת איך נתייה כאן, ראש עיר נוסף נעצר, ולמורים שכר נמוך – ואנחנו שרים. כבר ארבעים שנה.

ארבעים ושתיים מעלות חום בעמק או בטבריה או בעמק המעיינות והגלידה נגמרה, והדיאטה הלכה – ומה שנשאר זה – ואנחנו שרים – כבר ארבעים שנה.

הפליטים מחפשים דרך מוצא, ויש פליטים שטובעים בים עם כל המשפחה, ומצעד הגאווה בתל-אביב ואין חניה, ודנה לא תשיר על המשאית – ובהפרש של ארבע קולות לא יהיה שויון לאנשים ואין אפשרות לחתונה לבני אותו מין – וזאת מהשויון החברתי שכחה למה בחרו בה –

ואנחנו שרים – כבר ארבעים שנה.

נפרדנו בכאב גדול מאהובים שלנו, ויש קרבות ומבצע צבאי – והחיילים כל הזמן דרוכים בעוטף עזה, בגבול סוריה, בלבנון ואירן מאיימת – וביבי מתרוצץ בבירות אירופה ושרה איתו – נחה. מרוצה – ואנחנו שרים כבר ארבעים שנה.

פתאום מישהו קרוב לך ואהוב מרגיש לא טוב – ויש דאגה ותקוה שהכל יסתדר, ומחפשים כרטיס ב-30 יורו לפולין – לא בעקבות שורשים רק בגלל שכל-כך זול פתאום – אז אפשר, ועדיין שרב ואנחנו שרים – כבר ארבעים שנה.

ואז נולדים נכדים, ויש משחקי קלפים והקוביה ההונגרית חוזרת, ויש חודש ספרים בזול – סטימצקי וצומת ספרים וסופרים שמספרים סיפורים בסלון – באינטימי, ומתחתנים ומוצאים אהבה, ובחרים לחיות

FIFA WORLD CUP
RUSSIA 2018

חגיגת המונדיאל

מנומסים שלא קראו 'בוז' לארגנטינה ולו פעם אחת. אפילו צופה ממין נקבה ראינו שם: **לירון ראובני** לצד בעלה הטרי.

מסתבר שאפילו באשדות, שבפאתי הגלובוס, ישנם לא מעט 'שרופים' אשר במהלך חודש המונדיאל לא עושים שום תוכנית אחרת, ומקדישים את מירב מיטב זמנם הפנוי לצפיה אינטראקטיבית בנעשה במגרשים (בהם עבדכם הנאמן, ששנים לא מצליח כבר שנים להגמל מ'המחלה') וככל שקרבים למעמד הגמר, מסתבר מה שתמיד ידענו- שכדורגל משחקים 90 דקות ובסוף גרמניה (שדווקא הודחה בשלב הבתים...) ברזיל, ארגנטינה, או קרואטיה יוצאת כשידן על העליונה.

יוסי להב אוהד 'שרוף' של מכבי חיפה מילדות (בעבר השתייך למחלקת הנוער של המועדון) ולמרות תקופה עגומה ומבאסת הנמשכת כבר שש שנים, במהלכן לא זכתה הקבוצה בשום תואר משמעותי, הוא שומר לה אמונים מהטעם הפשוט שאמא לא עוזבים. המונדיאל עבור יוסי הוא ארוע פסגה והוא לא יירשה לעצמו לוותר על צפיה, אפילו של משחק 'זניח' כמו מצרים מול ערב הסעודית בשלב הבתים.

בימים אלה ממש, נכנסת התחרות להילוך גבוה, ועם סיום שלב הבתים, מתחיל הדבר האמיתי- שלב הנוקאאוט, במסגרתו המנצחת ממשיכה והמפסיד הולכת הביתה. אחד המשחקים היותר מרתקים בבתים המוקדמים, לדברי יוסי, היה זה שהפגיש את וספרד ופורטוגל, שהסתים בתיקו 3 ונתן סיפתח נהדר לבית, ממנו עלו כצפוי ספרד ופורטוגל. ההימור שלי, אומר יוסי, שמפחד לנחס, הוא שברזיל, 'שיש לה טונות של כישרון וצריכה לעבוד על חיבור יותר טוב יותר בין השחקנים', היא זו שב-15 ליולי תניף את הגביע. פחות מזה יהיה עבורה כישלון. עוד נבחרת דרום אמריקנית שמפתיעה אותו לטובה והוא צופה שתגיע לשלבים הגבוהים, היא אורוגוואי, ששחקניה

סוף בעמוד הבא

לא צריך להיות אוהד שרוף של ארגנטינה, מכסיקו, גרמניה או כל נבחרת לאומית אחרת כדי ליהנות מחוייה של צפיה במשחקי המונדיאל, הנערכים בימים אלה על אדמתה של רוסיה האינסופית, וגם אם אין לך מסך K4 מובטח שתינה.

למרות שעברנו רק את מחצית הדרך עד למשחק הגמר שיערך במוסקבה ב-15 ביולי, בסיומו תניף אחת משתי המתמודדות את הגביע הכי נכסף בעולם, אפשר לומר שרוסיה עומדת במשימת הארוך בכבוד, וכמעט באפס תקלות, ועל כך היא, ומנהיגה פוטיין ראויים לברכת העולם.

למעלה ממאה שנים הכדורגל מושל בכיפה, והוא ספורט ההמונים הכי פופולרי 'ביי פרי' וכך ישאר מן הסתם בשנים הבאות. מונדיאל היא חוויה יוצאת דופן המתרחשת אחת לארבע שנים, כאשר מבין 100 נבחרות, 32 בלבד מגיעות להיכל התהילה לאחר שעברו בהצלחה את השלבים המוקדמים. התחרות נפרסת על פני חודש ימים, שלושה משחקים לפחות בכל יום, ומעוררת עניין רב בכל רחבי הגלובוס, שחורג בהרבה מעבר לספורט.

בימים אלה, בזכות יוזמה משותפת של **ישי יחיאלי** (מה היינו עושים בלעדיך...) ומחלקת התרבות של **אתי דוד** הוצב מסך ענק בחדר האוכל הקטן וניתן בכל ערב לבוא ולצפות במשחקים בצוותא, תוך כדי פיצוח עוצמתי של גרעינים ולגימת בירה צוננת און-דה-האוס.

במשחק הבכורה של 'המגזר' שהוקרן בשלישי בערב, נכחו כמה עשרות צופים, בהם צמד היוססים (בן פורת ולהב) סרגיי ויחיאלי יצגו את ענף המזון, לצד שלל של ילדים

חגיגת המונדיאל - המשך

בסדר מופתי, בלי חזיזים ואבוקות, והקהל שותף לחוייה בלתי רגילה. עד כה לא פיספסתי ולו משחק אחד, מודה יוסי, ואם היתה לי יכולת כלכלית, אין ספק שהייתי נוסע לכל החודש. לפני סיום, הוא מייחל, כמו בכל שנה, שקבוצתו, מכבי חיפה תשוב החל מהעונה הקרובה, להיות קבוצת צמרת מובילה בכדורגל הישראלי, כמו שהיתה הרבה שנים.

ועד אז - שנהנה ממונדיאל איכותי, מרתק והוגן.

אבנרון

שיר הכדורגל

מילים: יובל דור ועמי מנדלמן

עוד לפני שיצאתי לאויר העולם כבר שרתי אה-או אה או
מן הבטן של אמא שמעו אז כולם את קול ה- אה-או
הרופא שבדק אותה אמר: "כדורגלן!"
הוא לא טועה-או
ואני שם בעטתי ובעטתי כמובן אני מודה-או אה או

הכדור הוא עולם- העולם הוא עגול
אה, אה-או אה-או
עשה אלוהים שישימו כבר גול
שימו הכדור הוא עגול
ושירו: אה-או

ומאז בכל שבת נוסעת כל המשפחה לשמוע אה-או
במושב האחורי אני שורק לי בשמחה ----
ואם אבא מודאג שהמשחק הוא לא ביתי ומה יהיה-או
אז אני ממלא לו את הטוטו בעצמי זה לא קשה-או

הכדור הוא עולם...

במגרש אני עומד על הספסל כדי לראות אני רואה-או
שלאבא נשרו מן הראש השערות בגלל ה- אה-או
אם אנחנו הולכים להפסיד את המשחק אנלא בוכה-או
אני שוב מארגן את הילדים בבת קדימה אה-או

הכדור הוא עולם...

עומדים נכון על המגרש וניכרת אצלם טביעת יד של מאמן. על גרמניה הוא אומר שיש ירידה ביכולת לעומת המונדיאל הקודם, והם עלו לשמינית הגמר 'על הקשקשי' בזכות שער של השניות האחרונות של תוספת הזמן, וזה לא מקרה יחיד.

מסתבר שבמונדיאל הנוכחי הרבה משחקים מוכרעים משערים של הדקות ואפילו השניות האחרונות, מה שמצביע על נחישות וגם על כושר גופני גבוה. הגדילה לעשות ארגנטינה המאכזבת שבזכות שער כזה מול ניגריה, עלתה לשמינית, אחרי שכבר הספידו אותה בעקבות התבוסה לקרואטיה. מירי רגב ודאי לא תשמח על זה...

אם מדברים על קבוצות שגילו התקדמות במונדיאל, הרי שמגיע קרדיט עצום לנבחרות ניגריה וסנגל, שהן בעלות כושר גופני פנומנלי מדהים וגנטיקה מופלאה. ניתן לראות את שחקניהן רצים בדקה השמונים ותשע כאילו זה עתה החל המשחק. גם אירן מהווה הפתעה מבחינה זו.

יוסי מציין לטובה את בלגיה. מדובר בנבחרת מאוזנת ומיומנת שהוא צופה שתגיע לשלבים הגבוהים ביותר, אולי אף לגמר. אחת הסיבות לעלית רמתן של נבחרות בינוניות, כמו שוויץ או בלגיה, נובע לדעתו מהשתלבותם של מהגרים מצוינים שנותנים להן המון צבע וכישרון.

עוד תופעה שעד יום שלישי היתה חסרת תקדים, היא שבכל המשחקים נכבשו שערים. המאזן נשבר במשחק בין צרפת לדנמרק שלא קבע כלום והסתיים ב-0:0 שזכה לשריקות בוז צורמות משני הקהלים שלא אהבו את ההתנהלות על המגרש, ובצדק.

אם לסכם את שלב הבתים, אומר יוסי, הרי שהוא התאפיין בהרבה גולים של הדקות הראשונות והאחרונות, שיפוט מחמיר, שמצד אחד הביא להרבה מאד פנדלים, אבל מצד שני מעט כרטיסים אדומים. מאז הוכנסה עמדת השיפוט הטלויזיונית, השחקנים הרבה יותר זהירים. האירגון מצויין: שמחקים נפתחים בזמן ומתנהלים

ב'מועדון פעמיים כי טוב'

לך, דובי, מגיעה מלוא הערכה על התמדה בביצוע ובהפקת תכנים מגוונים על פני נושאים שונים.

כאשר המועדון התחיל חששתי שלא תהיה אוזן קשבת ועניין אצל קהל היעד. הודות ליוזמה ולמרץ שלך המועדון הלך ותפש מקום נכבד וערכי בנוף הקהילה. נהנית להיות שותפה איתך בעשייה ובמחשבה.

בהחזרת המפתחות אני נפרדת מעבודתי במועדון בסיפוק רב נוכח קיומו של המועדון בהצלחה! מאחלת המשך רב משתתפים ורב גיל.

אשמח לעזור לך.

נטע גרינבאום

31/5/18

להדס קיים

**מחליפתה של נטע בהפעלת המועדון –
בהצלחה והמון תודה!**

מי שלא ביקר ב'מושבת הקינוף' – מול טיילת המועצה – לא ראה חיי חברה סוערים פעילים, עליזים וקולניים מימיו !! זה לצד זה, מעל זה ומתחת, דרים 8 מיני עופות בלי להפריע אחד לשני...

ולמה אני מספר לכם את כל זה – או....

לפני כ-6 שנים + נולדה לנו (חנה ודובי שושני) נכדה, מאיה שמה, ואירגנו בביתנו 'בית פתוח' לכבוד האירוע. באו המון חברים והיה שמח ועליז. חנה (הסבתא) ישבה ליד נטע גרינבאום ונטע אמרה לה: תראי כמה יפה, צריך לארגן משהו קבוע, מפגש.. נטע פנתה אלי בהצעה – 'אולי נארגן מועדון למבוגרים כמו שהיה לפני שנים 'מועדון +50'. הרעיון הבשיל במהירות ואכן פתחנו את שערי 'בית קרפי' כל שבועיים. חיש קל חלפו להן 6 שנים. והיום – עם יציאתנו לחופש הגדול, אנחנו סוגרים 6 שנים יפות. מה נגיד ומה נאמר לנטע שמסיימת את התנדבותה הארוכה והיפה ובעיקר הטעימה במועדון 'פעמיים כי טוב'! המון בריאות ועניין תמידי! ותודה גדולה גדולה על התקופה היפה ושיתוף הפעולה הפורה.

דובי שושני

לדובי שלום רב!

עם העברת מפתחות המועדון בסיום עבודתי קבל את מילותיי.

עזבתי את פעילותי במועדון כי קשה היה לי למלא את חובתי לעריכת הכיבוד. רציתי להכין שולחן יפה וטעים, ולא תמיד הספקתי אם נדרשה הכנה (כמו, להגיש פלחי אבטיח קר ומלון, חגיגה של צבעי אדום וכתום).

איכפת היה לי וחשתי אכזבה. מתנצלת שלא לקחתי חלק בחיסול והשארתי לאחרים. אני מאד מרוצה שהמועדון ממשיך להתקיים ועוד מתרחב.

כיתת המדינה

מלמוד. משם נקבצו החבר'ה לפגישה
במועדון.

פנינה ז"ל

אמנון ז"ל

המשך בעמוד הבא

בשבת האחרונה נערך מפגש רווי נוסטלגיה של ילדי אשדות איחוד שנולדו בשנה שבה קמה מדינת ישראל. במפגש נטלו חלק 18 מבני המחזור.

היתה זו אשדות אחרת, של טרם הפילוג, עם שלושת השרות (ברקאי, אלתר, לפקוביץ) שלושת האמנונים (מנקי ז"ל, גלעד ופס), שתי טובות (זק וקנטרוביץ) ושתי שלומיתיות (נדיר ועודד) ועוד ועוד. היה שם, לפחות למראית עין, רוב מכריע של בנות, אבל זה רק משום שחלק מהבנים (שאגב כולם עם שער מלא על ראשם...) לא הגיעו. במהלך הביקור בבית הקברות, שב ועלה שמה של בת הכיתה **פנינה חזן** ז"ל (אחותו של אברהמיק) שנפטרה ממחלת הסרטן בגיל 27. אמנית שקטה, תיארה אותה שרה שרון. שער אסוף. צועדת מבית ההורים לכיתה ויוצרת בידיה הענוגות. טפטים מעשה ידיה נמצאים עד היום בחרר המוזיקה ובבית מהרשק. לפנינה היתה אהבה גדולה, המשיכה שרה וסיפרה. הם קנו ריהוט לדירתם החדשה והתכוונו להנשא. כל כך שמחנו. אלא שאהוב ליבה נהרג במלחמת יום כיפור והרומן הקצר לא זכה להתממש. העצב השתלט על פנינה, המחלה, האישפוז בב"ח מאיר ואפילו הביקורים שלנו לא עזרו. פנינה היפה מופיעה בכל התמונות של הכיתה. כנראה במשפחה הבינו שהדרך קצרה. היי שלום פנינה היפה. עוד ניפגש, סיכמה שרה.

אמנון מנקי נפרד מאיתנו לפני שלוש שנים. נסעתי להפרד ממנו בקיבוץ גונן, סיפרה שרה'ה. שמעתי דברים עליך שאף אחד מהכיתה לא ידע. שמעתי שהיית איש השרותים החשאיים. איש לא ידע, איש לא שמע. בשם בני ובנות הכיתה מבקשת ממך סליחה שלא חברנו אליך קצת יותר, שלא הרענו לך ולא הצדענו. כולנו מצדיעים לך היום ושולחים לך אהבה. אמנון גלעד הוסיף שמנקי היה קמ"ן סיירת מטכ"ל בתקופת אנטבה וזכה להערכה רבה. לאחר מכן שימש קמ"ן אוגדת עזה בדרגת סא"ל, ונפגשנו לא אחת במילואים. ראובן ברק המכונה 'ארכיון מהלך' הבטיח בגיל 75 טיול לגרמניה, ובשנה הבאה טיול לירושלים בהפקת צביקה

כיתת המדינה - המשך

אנחנו ילדי המדינה - כתבה שרה בארי

אברהמיק פאר (פרצ'יק) נולד ביום הכרזת המדינה – ה' באייר, והוא בן כתתנו. כמעט בכל שנה זכה אברהמיק לאיזה שהוא ציפור מהמדינה בזכות יום הולדתו המיוחד. הוזמן לבית הנשיא יצחק בן צבי, ומאוחר יותר לנשיא זלמן שז"ר, ועוד. אנחנו בני המחזור שלו שמחנו בשמחתו וגם רצינו לפגוש את הנשיאים ולקבל ציפורים. גם השנה, שנת השבעים, הוזמן אברהמיק לסיור מיוחד בתל אביב לילדי ה' באייר תש"ח אלא שהוא פספס ביום...

השנה אנחנו בני שבעים, כמו המדינה, ואמנון פז (פס) החליט שחייבים לארגן כנס כזה אבל הוא לא יוכל להתפנות לארגון הכנס כי הוא עסוק בארגון כנס כדורסל באשדות לדורותיו. ראובן ברק (בי"ק) שאסף את כל מספרי הניידים של בני הכתה, הקים קבוצת וואטסאפ ונסע לחו"ל. יענקלה שרון (בעלה של שרה שרון/אלתר בת המחזור) אמר שהכתה שלנו לא תצליח לארגן כנס, וכאן נכנסנו, שרה שרון ואנוכי שרה בארי (ברקאי) לאמביציה - כנס היה יהיה.

התחלנו את הכנס בבית-הקברות - לומר שלום להורינו מולידנו, שם הזכרנו שניים מבני כתתנו שנפטרו - פנינה חזן, היתה בת 27 במותה ממחלה קשה. ואמנון מנקי (נפטר בגיל 67) שרק לאחר מותו נודע לנו על עיסוקיו. ביקרנו גם בקברה של נעמי כץ שהיתה המטפלת שלנו מכתה אי ועד כתה ח', וקברה של נחמה זקצר שהיתה מורתנו חמש שנים אי עד ה'. והיה לנו גילוי מפתיע נוסף על בת כתתנו שעזבה, כי לפני הולדתה היה לה אח צעיר שנפטר. חיפשנו ביחד איתה את קיברו ומצאנו... התרגשות גדולה. אכלנו שרנו ושוחחנו. כמה דברים מעניינים עלו בשיחה. ראשית - לכל אחד יש את הזכרונות שלו והחוויית שלו מהמפגשים עם

סוף בעמוד הבא

ילדי 'כיתת המדינה' עם הצוות החינוכי: המטפלת נעמי כץ ז"ל עומדת מימין, המחנכת נחמה זקצר ז"ל שורה עליונה במרכז

ילדי הכיתה דהיום (צילמה אירית פז)

שורה עליונה מימין: אמנון גלעד, נורית גל (זהרי), אסתר רט (ויכה), טובה מקויסיוס (זק), אהובה אתגר (הויץ), צביה רוזנטל (יעקובסון), שרהלה שרון (אלתר), אמנון פז, צביקה מלמוד. שורה שניה מימין: שרה רייכמן (לפיד), שלומית נדיר (היימן), שלומית עודד (שחור), רחל ולדי (חלק), שרה בארי (ברקאי), גוני לוין (רייסקין). יושבים מימין: אברהם פאר (פרצ'יק) וראובן ברק.

כיתת המדינה - המשך

תודה גדולה ליוסי קינן (בנם של ישראל וחייקה קנטרוביץ) ודבורה אשתו שנענו לבקשותינו והסריטו את המפגש.

שרה בארי

ערך: אבנרון

פגישת מחזור

כיתת אומנות

תום ברמן

אני לא רוצה ללכת לפגישת מחזור
כי כולם התקדמו ואני נשארתי מאחור
בלי שום תארים נכסים או עבודה
עם חוסר ביטחון שאף פעם לא השתנה
אני לא רוצה ללכת לפגישת מחזור

כשהייתי בבית ספר חשבתי לעצמי
יום יבוא כולם יבינו שהם טעו איתי
שאני אהיה נחמד יצירתי ומפורסם
אבל כל השנים התבזבזו לי ככה סתם
אני לא רוצה ללכת לפגישת מחזור

ולא ניראה לי שלמישהו אחר
בדיוק כמו בתיכון זה תמיד אותו דבר
אני לא רוצה ללכת לפגישת מחזור

אחד עובד בהיי-טק עושה סכומים יפים
אני חי מהקיצבה של ביטוח לאומי
והילדה שאהבתי היום כבר נשואה
עם שני ילדים וכלב וגינה
אני לא רוצה ללכת לפגישת מחזור

דמויות ילדותו. אותה מטפלת או מורה
נשארה חקוקה בלב כל אחד מאתנו בהתאם
ליחס שנתנה לנו בילדותנו.

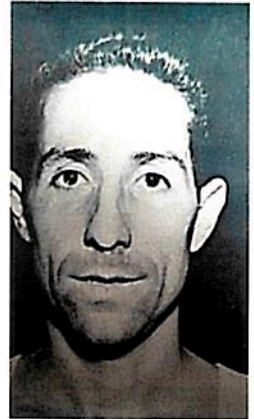
בכיתתנו היתה ילדה שהגיעה לקיבוץ ללא
הוריה, ילד שהתייתם כשהיה בן שמונה,
ילדה שהגיעה לקיבוץ יתומה מאב, ואם
שנשארה בעיר, ילדה אחת, אמה היתה חולה
מאד כל שנות ילדותה עד שנפטרה, ילדה
נוספת התייתמה מאביה כשהיתה בת ארבע.
כל חמשת הילדים בני השבעים סיפרו כי
הרגישו מוגנים מאד כאן באשדות, למרות
מצבם המיוחד. היטיב לתאר זאת אחד מהם
שאמר: למרות שהתייתמתי בגיל מאד צעיר,
אמא שלי לא צריכה היתה לעבוד בשלוש
עבודות על מנת לפרנס את ילדיה, אני
קיבלתי שווה בשווה כמו כל הכתה,
מהבחינה החמרית לא היה הבדל ביני ובין
שאר הילדים, הרגשתי בטחון.

ילדה בת שבעים נוספת סיפרה כי אמה
החולה נזקקה לנסוע בכל שבוע לבתי חולים,
הקיבוץ דאג לה לנהג ואוטו, בנוסף לדאגה
הרפואית. ציינה זאת כחוויה מעניקת
בטחון.

ומוסיף ואומר בן כתה נוסף שהחוויה
האמיתית שלו מהמפגש היתה האפשרות
והיכולת לחלוק עם שותפיו את החוויות
בפתיחות, והבנה שהכל מותר לומר וכל
הנאמר יתקבל בהבנה וכבוד. נדמה לי שבזה
הציון שלנו הוא 10".

במפגש עלו ספורים מעוררי התרגשות
וצחוק. אחד מהם: כאשר שטפנו את הכתה
עם נחמה זקצר, היא לימדה אותנו שאחרי
כל תנועת מגב, יש לדפוק את המגב על
הרצפה כדי שירדו המים מהמגב. כולנו זכרנו
את התנועה, עשינו אותה מתפוצצים מצחוק,
וכמה מאתנו סיפרו שעד היום הם שוטפים
כך את הרצפה. כמו שאמר ראובן ברק (ב"ק)
אפשר לצאת מהקיבוץ, אי אפשר להוציא את
הקיבוץ מאתנו.

בואו נזכור יחד

יו"ר איגוד השופטים יריב מפר, אנו זוכרים את אביך בגעגועים ונזכור את אותם שהלכו איתנו לאורך הדרך ואינם.

אנו מודים מקרב לב לאמנון פז ואריק דיין, על הפקת הארוע ולמועצה האזורית שתרמה את חלקה ונתנה את הדחיפה הראשונה. כמו כן תודה גדולה לארכיון הקיבוץ ולעובדי 'נהרא' על האירוח.

הרבה תודה לכל אלה שבאו מקרוב ומרחוק, שתזכו כולכם להרבה בריאות ולחיים ארוכים ושלוים.

עד כאן דבריו של מוטק'ה, ומכאן באות התהיות שלי (אבנר) כאדם שפחות מכיר.

עשר שנים, שהן המון, הפרידו בין יגאל לבין מוטק'ה. פער הגילים בין השניים היה תוצאה של מספר הפלות שעברה האם שושנה, שידעה חיים לא קלים. הכשרון של יגאל בכל ענפי הכדור התגלה בעודו ילד, וכנער בן 15 נשלח על ידי העסקונה המקומית לשחק כדורסל בקיבוץ חולתה, שם כיכב מוסה דניאל. מוסה מספר שבחולתה תמחו מה שלחו להם ילד, אבל כשראו את הביצועים שלו נותרו פעורי פה. כילד קטן תמיד נגררתי מאחוריו, הקירבה ליגאל פתחה לי דלתות ולבבות ואיפשרה לי להגיע למשחקי נבחרת וכל מיני ארועים. באותה תקופה אבא היה איש עסוק ואמא עבדה בוועדת העלייה בת"א, והגיעה הביתה רק בסופי שבוע. כך התנהלו החיים.

באחת מנסיעותיו של יגאל עם הנבחרת לאירופה, מספר מוטק'ה, הוא חטף התקררות רצינית והובהל לבית חולים שם גילו שהדופק שלו אינו סדיר ומנעו ממנו לשחק בהמשך הטורניר. כשהגיע לארץ אושפז בעפולה, כאשר טובי המומחים בדקו ומצאו שבמאמץ הדופק שלו מתפקד טוב ואילו במנוחה הדופק אינו סדיר. לא יודע מה אמרו לו, אבל הוא המשיך לשחק כדורסל עד יומו האחרון. כאשר פרש מכדורסל עזב לחיפה, שם קיבל עבודה כמנהל בחברת המשביר. יגאל, שהיה בחור מצפוני, רגז על

בכנס כדורסלני אשדות יעקב לדורותיה, שהתקיים לפני כחודש, הוזכר רבות שמו של הכדורסלן יגאל דר (וולודרסקי) ז"ל, שכל הנראה היה גדול השחקנים שגדל על מגרשה של אשדות. אחיו של יגאל, מוטק'ה דר, קרא במהלך הכנס דברים שכתב:

הכל החל לפני 65 שנים. תקופת הצנע, דרכים מנדטוריות ישנות ומשובשות, רכבים ללא מיווג ושחקנים המעבידים שעות בטלמולים כדי להגיע לעמק הרוחח. סיסמת התקופה "נפש בריאה בגוף בריא" והבילוי המרכזי הוא עיסוק בספורט בחום ימי עבודה מפרכים.

המגרש הראשון הינו מגרש כורכר אשר סומן בשמן מכוונות ובהמשך מגרש בלמות פתוח ללא קירוי וללא תאורה, דבר שמאלץ את הקבוצות לשחק בשעות היום החמות, כשמסביב יושבים ילדי הקיבוץ ומרעישים עולמות בדפיקות על פחי שימורים מהמפעל. רק המקלחת הציבורית הצמודה עזרה לצנן את הגוף לאחר המשחק. הקבוצה הייתה מיוחדת בכך שזכתה לשלוח שחקנים לכל נבחרות ישראל, החל מנבחרת הנוער, נבחרת צה"ל, הפועל, נבחרת ההתיישבות העובדת, ליגה לאומית, ליגה א' ונבחרת ישראל.

אנשים כאברהם טאובר, צ'ינגה שלח ורוזין, היו פה בני-בית, וגם לאחר ירידת ליגה שימשה אשדות בית חם ומחבק לשחקנים כמו אברהם שניאור ואילן זייגר. שחקני עבר כמו מוסה דניאל זכו להעמיד דור שני ושלישי של שחקני כדורסל, ולא רק הוא. תודה מוסה.

סוף בעמוד הבא

בואו נזכור יחד - סוף

אני מרגיש געגועים לזמנים הרבה יותר טובים, אומר מוטקיה. את רוחות השינוי התחלנו להרגיש בעקבות המהפך של 77 עם ירידת קרנה של התנועה הקיבוצית, כאשר הסמן הימני היה כפר מסריק שם ציפרו את החברים בטלויזיה, טלפון ולינה פרטית, דבר שגרר אחריו התרחקות טוטאלית אחד מהשני. מוסד 'סידור העבודה' באשדות, שאילץ אותך לבוא מדי ערב לחדר אוכל לבצע תאומים מול ענפים אחרים, לחלק טרקטורים וכו', הלך ונעלם, וכנ"ל מפגשי ההורים בבתי הילדים.

החברים הכי קרובים לי באשדות הם ברכה ויוסי זולטי, יש לי ידידות מאד חמה ושפה משותפת עם שאול ינאי. אני אומר שיש חברים ויש ידידים. חברים הם אלה שמרימים אלי טלפון וידידים הם אלה שאני מרים טלפון אליהם. חברות אמת בעיניי היא חברות נפש של תפיסת עולם, של שיחות נפש, דברים שהיום קשה למצוא.

אני גר בטבריה בדירה דו מפלסית בשכונת קריית משה ג'. מחזיק רכב וחי מאד בצימצום. היו תקופות יותר מרתקות וסוערות. חייתי בארה"ב תקופה, הייתי בסיני, בטג'יקיסטן וגם ברוסיה. נשים תמיד נמשכו אליי. היתה לי אהבה צעירה ששמה רוני, אבל פער הגילים היה גדול מדי. היום אני מנותק מהעניין הזה, לא זקוק לזה. אפילו שרציתי, אני לא יכול להביא צאצא לעולם, כי חליתי בחזרת אחרי הצבא ונדפקה לי המערכת.

שמע: אברון

כך שכעובד חדש הוא מקבל שכר גבוה יותר משל הוותיקים. מחיפה, עבר עם אשתו וילדיו לרעננה כאשר במקביל הוא מעביר קורסים שונים בווינגייט, דבר שנודע לי מאוחר יותר מבנו, ששמע זאת מטל ברודי. בימי שלישי היה יגאל מגיע לאשדות, וכאשר נכנס, כולם היו מתקבצים סביבו. נהגנו לאכול יחד צהריים, ואז היה שב לביתו ברעננה.

באותו יום שלישי, מתאר מוטקיה, היו באשדות שתי חתונות, אחת מהן של אוֹרִי שפירא ז"ל. אמרתי לו: תתקשר ליהלומה, תגיד שאתה נשאר לישון אצלי, ותבוא מחר. 'לא, היא תדאג', ענה יגאל ונסע. למחרת בבוקר בא דודו אלטר למטע הבנות להגיד לי שיגאל איננו. הסתבר שבמהלך הלילה. אשתו יהלומה שמעה חירחורים, ועד שהזעיקו עזרה נגמר הסיפור. מאחר ויגאל לא היה בקיבוץ ב-14 השנים האחרונות, היתה מחלוקת האם לקבור אותו באשדות או לא. אורי מלמוד ז"ל, לחץ חזק מאד, והוא אכן נקבר באשדות.

איזו תכונה רכשת מיגאל?

מוטקיה: יש בינינו הפרש גילאים גדול מדי ולכן קשה לי להגיד. תכונות שמאפיינות אותי כמו רדיפה אחר צדק ויושר או אהבת הזולת, קיבלתי מהבית, לעומת זאת את החריצות רכשתי ממנו היות והייתי מתלווה אליו לעבודה בלול. יש פתגם שאומר 'אב גדול צל לבנו, בן גדול אור לאביו'. אני מעדיף שיזכרו אותי בפנימיות שלי כמוטקיה, ולא כאח של יגאל. את הכבוד שרכשו לו, אני לא קיבלתי, מאחר ואני לא קיבוצניק טיפוסי, ותמיד הלכתי בדרך שלי.

את הכינוי 'ג'ורג' קיבלתי בכיתה י"א. היינו בקייטנה בקיבוץ עברון ונסענו לחיפה לראות את הסרט 'סיפור הפרברים', שם נאבקו בנייהן שתי חברות: הכרישים והסילונים. את מנהיג כנופית הכרישים גילם השחקן ג'ורג' צ'אקריס, וחנן לרנר ז"ל בן כיתתי, החליט שאנחנו דומים והצמיד לי את הכינוי 'ג'ורג' שהולך איתי באשדות עד היום.

מחר אני אהיה... לא רחוקה שיחה עם ריקי וולטינסקי

חוזרים, והקיבוץ צריך לפנות עבורם דירה עד הראשון באוגוסט. תתארגנו בהתאם. אמרנו לו, תקשיב, תשע עשרה וחצי שנים אנחנו באשדות. אשדות עבורנו זה הבית. לאיפה נלך? אין לי בית אחר. אשדות זה הבית שלי ושל הילדים. אבל בתוך תוכנו התחלנו להפנים שקיבלנו תכתיב ואין מה לעשות, צריך לעזוב. יונתן בא לקראתנו בקטע של השכירות והודיע שהקיבוץ יספוג את עלות השכרת הדירה שלנו בשלושת החודשים האחרונים עד הפינוי. ראינו את הנחישות של הקיבוץ, הבנו שאין לנו הרבה מה לעשות, והתחלנו לחפש לנו מקום אחר. בפוקס, מצאנו דירה להשכרה בינוף אשדות, שאליה אנחנו נעבור בתחילת אוגוסט.

ריקי, על סף דמעות, אומרת שלאורך השנים באשדות, ראיתי עצמי חלק מהקהילה כולל השתתפות בלא מעט ארועי תרבות וחגים, אבל כשאתה מקבל מכה כזו, זה מרגיש לך שאתה לא באמת חלק, אלא ארנק מהלך, וביום שלא צריכים, אומרים לי: קחי את הדברים שלך ולכי חפשי מקום אחר. אני את שלי נתתי לקיבוץ, ממשיכה ריקי, כבר לא מממנת את 'אשדוטף' ולמעט הבת קטנה, גם לא את החינוך הבלתי פורמלי. כל עוד גידלתי ארבעה ילדים ושילמתי י"ם של כסף, על 'אשדוטף' ועל החינוך הבלתי פורמלי, הייתי בסדר, היא מוסיפה בנימה עוקצנית. גם משה קיבל את זה מאד קשה, הוא עובד ב'גולן פלסטיקי' כסגן מנהל אחזקה 11 שנים, לפני כן עבד ב'ספן' עד סגירתו, ואשדות, ועמק הירדן בכלל, הם עבורו היא בית לכל דבר ועניין.

ריקי מדגישה שהשנים הראשונות באשדות היו מוצלחות מבחינת הקשר שלנו עם האנשים שמנהלים את השכרת הדירות, אך עם הזמן הרגשנו כתף קרה. אנשים פחות נחמדים ויותר קשוחים, שלא היה נעים לפנות אליהם. ביקשנו מעט מאד בנושא תחזוקת הדירה, כי משה עושה הכל לבד, אבל במעט שביקשנו, נתקלנו לא פעם בגישה שלילית. פשוט לא היה נעים לפנות.

סוף בעמוד הבא

בחודש ינואר 1999, עשרים שנה, פחות כמה חודשים, הגיעה לאשדות משפחת וולטינסקי מהעיר יוקנעם שבעמק זבולון עם שלושה ילדים קטנים. שנה קודם החל משה וולטינסקי לעבוד כאיש טכני ב'ספן' ז"ל ואך טבעי היה שהמשפחה (שבהמשך נולדה לה ילדה רביעית) תתגורר באזור. הבחירה שלהם נפלה על אשדות איחוד והם שכרו כאן דירה, התערו בסביבה וגידלו את ילדיהם במערכות החינוך המקומיות והאזוריות. ריקי מצאה עבודה בצמח מפעלים, והמשפחה הפכה בהדרגה לחלק מתנועת היישוב. עם השנים התמעט מספרן של המשפחות המשכירות דירה אשדות, ובמקומן נכנסו תושבים לתקופות קצובות, חלקם בוני דירות בהרחבה, חלקם בני משק או שכירים לעת מצוא. משפחת וולטינסקי מעולם לא עזבה את אשדות! יתרה מכך, פעמיים במהלך שהותם ארוכת השנים, ביקשו ריקי ומשה להכנס למסלול של קליטה לחברות באשדות, ופעמים נדחו על הסף. בפעם ראשונה, אומרת ריקי, אמרו לנו שלא קולטים אף אחד, אז הבנו וירדנו מזה. לפני כחמש שנים, כשנודע לנו שמתחיל באשדות תהליך קליטה, פנינו שוב, ואז אמרו לנו 'אתם מבוגרים מדי להיקלטי' (משה כבר היה בן חמישים). בינתיים הילדים גדלו, שניים עזבו את הקן והבנות הצעירות, אחת מהן אחרי צבא, נמצאות איתנו בקיבוץ.

לפני כשנתיים, נזכרת ריקי, זימן אותנו דורון, אז מזכיר, לשיחה, והסביר לנו שבגלל מחסור בדירות באשדות, הקיבוץ יאלץ לפנות את הדירה השכורה שבה אנו מתגוררים בשכונה המערבית (בית 16); אבל הוסיף ואמר, שהדבר יקרה לא לפני שהבת הצעירה שלנו, שקד, (שמסיימת עתה כיתה ו') תסיים את לימודיה בימול גלעדי. ברקע היו כל הזמן ליחשויים, והשיחה עם דורון קצת הרגיעה אותנו. בינתיים דורון סיים, ואת מקומו תפס יונתן. לפני כשלושה חודשים קרא לנו יונתן לשיחה ואמר: מצטער, אבל אתם תצטרכו לפנות את הדירה בתוך שלושה חודשים. בהמשך גם הוציא מכתב. שאלנו למה, ואז הסביר שבנים

מחר אהיה - סוף

מלף טוב

אסמדר וסאלף ינאי
 אהולדת הנכדה
 בת אטליה ויונתן
 ארינה פאל
 אהולדת הנינה
 מלף טוב אמסחה!

מלף טוב

אישי ונהר יחיאלי
 אהולדת הנכדה
 בת אדרור ומאר
 מלף טוב אמסחה!

איזה תגובות קיבלתם באשדות?

רוב התגובות שקיבלנו היו סוג של הפתעה: 'מה באמת?', ואיי וכאלה, אבל כששמעו שאנחנו עוברים להרחבה בינוף אשדות אמרו יופי, העיקר שאתם נשארים פה. מה שקצת קומם אותי, זה שאמרו לנו שהדירה שלנו מיועדת לבני משק נקלטים, בעוד שבפועל מי שתתפוס את מקומנו היא משפחה במעמד של תושבים.

שניים מילדיהם של ריקי ומשה אינם גרים באשדות: הבכורה ורד (24) גרה בתי"א ולומדת אנימציה, אלון (23) גר עם חברתו במעלה גמלא, ועובד ביגולן פלסטיקי, לפני זה חנך ילד עם צרכים מיוחדים. יובל שגרה אצלנו בבית עובדת במעבר הבקעה כמאבטחת. הילדים שבחוץ עסוקים כל אחד בענייניו, ומי שלקחה קשה את המעבר היא דווקא הבת הקטנה, שקד, שנבהלה לאן נלך ומה נעשה. עכשיו כבר נרגעה.

ריקי שעובדת 18 שנים ביצמח נסיונותי ומרוצה מאד מעבודתה (לפני כן עבדה שנים אחדות ביצמח מפעלים ואפילו שימשה כמעצבת גראפית של עלון אשדות (בתקופה בה העורך לא ידע להקליד את שמו) היא אדם מעשי ומפוכח, שלא נוטר טינה לאיש. בימים אלה, כבר התחלנו לארוז, היא מספרת, ובעוד כחודש נשים ליונתן את המפתח על השולחן.

תם פרק אך לא נשלם. יהיו שיגידו 'מכה קלה בכנף', עבור ריקי ומשפחתה מדובר בסוג של עזיבה כפויה של בית שהיא אוהבת ואהבה, ורצתה להיות בו חברה. הנחמה היא, שאנחנו נשארים כאן, ולא זזים לשום מקום.

אבנרון

מי ומה באשדות

מכונת הבטון שבתצלום ידעה ימים יפים, בהם תרמה חלקה לבניין הארץ והקיבוץ. עתה כאשר סר חינה, ואת מקומה ממלאים מיקסרים ניידים, נותרה המכונה זנוחה ונטולת חן, עד שבא דובי והציבה סמוך לכביש הגישה, למען תקבל את הכבוד המגיע. שאפו לדב שתמיד עושה טוב.

החורף כבר אחורינו סופית, ומנהל התשתיות עמד בהתחייבותו לציבור ליישר את קו עמודי התאורה שלאורך הכביש המערבי. זה לא היה פשוט, העמודים גילו התנגדות די עיקשת לשינוי במעמדם, אבל לבסוף נתרצו וכלי הרכב יכולים סוף סוף לחנות בביטחה.

ועדיין לא תמה המלאכה...

הקיץ העמק ירדני מחייב צל עמוק, ואכן גנננינו עושים בשנים האחרונות מאמץ להוסיף עצים וצמחיה, שיגנו עלינו מפני השמש הקופחת. שמעתי חברה מכובדת שטוענת שעודף עצים עלול להביא בהפוכה לעצירת זרימת האוויר, ואז נקבל צל בשפע, אבל האויר לא יזרום. מה דעתכם בנידון?

המשך בעמוד הבא

ברשימת נאמני הבריכה של אשדות איחוד מצאנו את שמה של **שרה'לה שרון**, אשר נאה דורשת ונאה מקיימת, ולצד היותה סלבריטאית צמרת ("בית בכפר", תוכניות ריאליטי טלוויזיוניות) מצאנו אותה יושבת בכניסה לפארק המים המקומי ומנהלת שיחות עם אורחים שבאו מקרוב ומרחוק.

המון אורחים ביקשו להצטלם איתי, אומרת שרון, ויענקל'ה קובל מדוע אין עמדת צילום מסודרת עם שלט. יענקל'ה מוסיף שאם הדבר תלוי בו, איש לא היה נכנס לבריכה, כי הוא לא מכיר אף אחד, ולכן הביא איתו את שרה. שעתים תמימות לא הפסקתי להיות מובכת, אומרת כוהנת הזמר, כי כל אדם שני אמר, מה את לא מכירה? אני גר בהרחבה. או כאלה שמסתכלים לי בכחול של העיניים ותוהים: את לא זוכרת שהיית מורה שלי למוזיקה?

אני מאושרת שיש בריכה ושיש מפגש משפחות, היא אומרת, ויענקל'ה מבקש להדגיש שהשרותים נקיים ויש סבון בכיור לשטוף ידיים...

שרה: בא אדם ואמר: אני נכה צה"ל, באנו 6 אנשים, רוצים לשלם. אמרתי לו שזו בריכה פרטית וכאן לא משלמים. לבסוף התרציתי ואמרתי לו 'כנס' אבל זו פעם אחרונה, ואז הבטיח שיבוא שוב, הפעם בשביל להביא לכם מתנה. ענית: בשביל מתנה תבוא, והוא התרגש.

מי ומה - סוף

המיקרו, וכי יש באשדות גינות יפות מאד, ולא רק של יונתן, דני פלג או מיכה סוסן. למען הסר ספק ביקרתי בגינתה המטופחת של מ. שמיר ומצאתיה במיטבה למרות הקיץ הקשה. מתנצל על עגמת הנפש.

פינת המפגע. המקום שצולם הוא הכביש המפריד בין אשדות יעקב ליצל תמרי. כביש דו מסלולי, סואן רוב שעות היום, עם משאיות, אוטובוסים, פרייבטים, רכבי צבא ומה לא. על הכל חשבו פרנסי הישוב, למעט דבר אחד: מעבר חציה ברור ומשולט שיאפשר צעידה בטוחה ללא חשש ומורא. להזכירכם שחברתנו היקרה נחמה ז"ל מצאה את מותה מטרים ספורים משם. עדיין לא מאוחר...

שבת שלום

עלון 1514
עורך – אבנר רון,
שער ועיצוב – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

אם עד היום חיפשנו האמת והתקשינו למצאה, אז הנה לכם פטנט שהגה **אברהמיק חזן**. אמת שמסתובבת על צירה, שבכל מקום שאליו תפנה, תמצא אותה במוקדם או במאוחר. או שלא.

שנים על שנים התלבטה אשדות בשאלה כיצד לציין את זכרם של קרובי משפחתנו שניספו בשואה, ושנים על שנים לא החליטה כי זה היה יקר. ועד שסוף סוף החליטה, ומצאה מקור מימון, באות האבנים ומנפצות פעם אחר פעם את לוחות הזכוכית החלודים, שאיש לא טורח לתקנם. ראובן ברק פנה אליי, ואני מפנה אך תשומת לב הממסד שלנו בהנחה שיש כזה.

לאור מה שכתבתי בעלון שעבר על מצבן הלא מזהיר של גינות אשדות הפרטיות, ספגתי מטר של נזיפות, שעיקרן: הגזמת!! יש הרבה גינות מטופחות, ואתה יצרת מצג שווא! כעורך אחראי, אני חייב להיות הוגן ולומר שהדברים נכתבו ברמת המאקרו ולא